

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.Z., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín**, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, č. j. 840/DS/15-3**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou ze dne 25. 6. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“ nebo „*krajský soud*“) doručenou dne 26. 6. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, č. j. 840/DS/15-3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále též „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 23. 1. 2015, č. j. OD-4299-2/96852/2014/VV (dále též „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že podle ust.

§ 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), se námitky proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů zamítají a provedený záznam 12 bodů se potvrzuje.

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že žalovaný jako odvolací orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch odvolatele. Žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných, a významně tak narušil právní jistotu žalobce. Žalobce měl za to, že byl zkrácen na právech, která mu přísluší, resp. postupem správního orgánu, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobní body konkretizoval žalobce následovně. Žalobce v první řadě namítal, že v rámci správního řízení nebyl vyzván k doplnění odvolání. Tímto pochybením byl žalobce zkrácen ve smyslu ust. § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalobci bylo rovněž zasaženo do práva na spravedlivý proces, jelikož správní orgán nereflektoval na vyjádření žalobce obsažené v podaném odvolání, že toto bude do 10-ti pracovních dnů doplněno. Správní orgán I. stupně ani žalobce k doplnění odvolání nevyzval. V tomto dal žalobci za pravdu žalovaný, který takto vadný spisový materiál vrátil správnímu orgánu I. stupně k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Se shora uvedených důvodů žalobce tvrdí, že je zjevné, že se správní orgán I. stupně dostatečně věcí nezabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí správního spisu.

Žalobce dále namítal, že odvolací správní orgán se naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, čj. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, čj. MSK 121761/2014, vyplývá ustálená praxe odvolacího správního orgánu, a to hlavně v tom směru, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje, a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek (č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3) ze dne 19. 1. 2015, kdy správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly

učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu. V případě orgánů veřejné moci, jakými krajské úřady jsou a kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se však žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

Další námitku žalobce spatřoval v nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu odvolací správní orgán uvedl, že tyto posuzovat nemohl, byť praxe popsaná v předcházejícím bodě vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posoudil, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru, či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které z pohledu zákonem kladených požadavků na tento druh rozhodnutí nese. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních - série HG/2014, číslo bloku G 1498901, a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, nesplňují ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013, číslo bloku C 1404971, je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.

Podklad pro záznam bodů nepovažuje žalobce za způsobilý zejména v následujících případech:

i) V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., který stanoví „být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“. Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. (dle žaloby v části c.i)

ii) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví: „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹“, či ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví: „Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹.“ v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví „řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. (dle žaloby v části c.ii)

iii) Dále v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.“, když zákonná úprava § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zní takto: „Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“ Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy, že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. (dle žaloby v části c.iii)

iv) Obdobně i v případě nezastavení na signál stůj, není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „jízda na červenou aj.“ kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je řídit se při provozu na pozemních komunikacích světelnými signály, pokyny policisty dle ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., „signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou „Příčná čára souvislá“, „Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára soivislá s nápisem STOP!“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením,“ z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že

přestupce porušil tuto povinnost a skutečně se přestupku dopustil tím, že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „jel na červenou“. (dle žaloby v části c.iv)

v) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tak aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích, nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. (dle žaloby v části c.v)

vi) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tak aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (věc sp. zn. 4 As 127/2014) vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku vyplývá, že je třeba takovéto podklady posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost. (dle žaloby v části c.vi)

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 21. 8. 2015, kde navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve popsal průběh správního řízení. K námitce žalobce, že byl zkrácen na svých právech, když nebyl vyzván k doplnění podaného odvolání, žalovaný uvedl, že toto tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě. Správní orgán I. stupně po obdržení blanketního odvolání dne 16. 2. 2015 vyzval žalobce k doplnění odvolání dne 4. 3. 2015. Žalobce následně odvolání doplnil.

K námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky, žalovaný uvedl, že žalobce v odvolacím řízení žádné důkazní prostředky nepředkládal. Dále uvedl, že hodnocením rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jež bylo součástí odvolání, se z důvodu odlišných okolností daného případu nezabýval.

Žalobce dále napadal postup žalovaného, kdy neposuzoval jednotlivé podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Oznámení od policie nemůže být dle žalobce dostatečným důkazem a musí být vždy provnáno s předmětným rozhodnutím a mělo být posouzeno, zda taková rozhodnutí nenesla nedostatky. Argument žalobce, že přestupce dal podpisem souhlas s tímto druhem projednání a správností takové rozhodnutí, je naprosto nesprávný a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit. K tomu žalovaný konstatoval, že dle ust. § 123b odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, provede příslušný obecní úřad obce

s rozšířenou působností záznam v registru řidičů ke dni uložení pokuty za přestupek mj. v blokovém řízení, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo oznámení o uložení pokuty doručeno. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení jsou relevantním podkladem pro zápis do bodového hodnocení řidiče, které nebyla ze strany žalobcem věrohodným způsobem v řízení o námitkách zpochybněna. V podrobnostech žalobce odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ke konkrétním důvodům, které činí dle tvrzení žalobce podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče nezpůsobilými, se z důvodu absence těchto rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný nemohl vyjádřit.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“).

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalovaný i žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud předně uvádí, že předmětné žalobě chybí jakákoli vazba na projednávaný případ. Žalobce jednotlivé žalobní body pojal zcela nekonkrétně a jím tvrzená pochybení správních orgánů žádným způsobem neztotožnil s právě projednávanou věcí. Prakticky totožnou žalobu, sepsanou ve stejné obecné rovině, zdejší soud již projednával např. v řízení vedeném pod sp. zn. 57 A 83/2015. Ze shora uvedených důvodů odpovídá míře konkrétnosti žaloby i míra konkrétnosti odůvodnění tohoto rozsudku.

Pro naplnění požadavků na odůvodnění rozsudku, avšak v míře odpovídající konkrétnosti žaloby, se dále krajský soud zabývá jednotlivými žalobními námitkami žalobce.

K prvé námitce žalobce týkající se pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v nezaslání výzvy k odstranění vad odvolání soud uvádí, že tuto námitkou neshledává důvodnou. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce podal dne 16. 2. 2015 blíže neodůvodněné odvolání. Prvoinstanční správní orgán výzvou ze dne 4. 3. 2015 k odstranění vad odvolání, resp. o „*doplnění odvolacími důvody, tj. v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí, důkazními návrhy*“, vyzval žalobce k odstranění vad. Podáním ze dne 10. 3. 2015 žalobce vady odvolání odstranil. Skutečnosti tvrzené žalobcem se zcela rozcházejí s průběhem správního řízení týkajícího se žalobce. Žalobce byl prvoinstančním orgánem vyzván k odstranění vad odvolání, žalovaný spisový materiál nevracel prvoinstančnímu orgánu k doplnění odvolacích důvodů. Z těchto neexistujících skutečností tak nemohl nastat důsledek, který žalobce z jím tvrzeného dovozoval, totiž, že „*má být zjevné, že již prvoinstanční orgán se věcí nezabýval dostatečně a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí spisového materiálu*“.

Žalobce v dalším žalobním bodu tvrdil, že žalovaný se nezabýval předloženými důkazními prostředky a zejména nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávající obdobné věci s tím, že správní orgány by měly právě ve věcech se shodnými, či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, přičemž žalobce měl za to, že správní orgán měl následovat postupy Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK49924/2014Na, ze dne 22. 10. 2014 č. j. MSK 126113/2014, a v rozhodnutí ze dne 12. 11. 2014 č. j. MSK 121761/2014. Touto námitkou patrně žalobce poukazoval na nedodržování ust. § 2 odst. 4 správního řádu, které ukládá správnímu orgánu dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto zákonné ustanovení kromě zásady legitimního očekávání zakotvuje též zásadu individuálního posouzení každé věci. Skutečnosti žalobcem tvrzené v obecné rovině v projednávané věci však neumožňují soudu vyjádřit se ke vznesené námitce, zda při rozhodování Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a žalovaného ve věcech shodných, či obdobných s věcí aktuálně projednávanou, byla respektována zásada individuálního posouzení každé věci a současně zásada legitimního očekávání. Krajský soud totiž nezná skutkové okolnosti případů rozhodovaných Krajským úřadem Moravskoslezského kraje a pouze z předložených kopií rozhodnutí není možné bez znalosti spisového materiálu posoudit, zda správní orgán v těchto případech postupoval v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Námitku žalobce tak soud pokládá za nedůvodnou.

K námitce, že se žalovaný nezabýval předloženými důkazními prostředky, soud uvádí, že i tato námitka je pro svou obecnost nedůvodná. Žalobce totiž neupřesnil, s jakými konkrétními důkazy se žalovaný nevypořádal, zda se jednalo o ty předložené soudu, nebo o jiné. S takto formulovaným žalobním bodem proto nebylo možné se vypořádat jinak, než v obecné rovině.

Žalobce dále v žalobě uváděl skutečnosti, pro které nepovažuje podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče za způsobilý a uváděl celkem šest oblastí, ve kterých rozváděl argumenty pro své tvrzení. Argumentace žalobce v této části žaloby však byla rovněž zcela obecná a bez vazby na projednáváný případ. Úvahy žalobce ve vztahu ke způsobu, jakým dostatečně specifikovat přestupkové jednání v případě překročení nejvyšší

povolené rychlosti, v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem, porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, v případě nezastavení na signál *Stůj!*, ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných, žalobce souhrnně uváděl obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejímž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uváděl námitky zcela obecného charakteru, aniž by upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí. Takovéto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností je tvrzením nedůvodným, jak ostatně dovodil např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5As 10/2015-27, dostupném na www.nssoud.cz. K námitce soud rovněž uvádí, že žalobce v žalobě popisuje vady resp. nezpůsobilost pokutových bloků pro záznam bodů, přestože správní orgány v daném případě z těchto podkladů vůbec nevycházely, když tyto nejsou dokonce ani obsaženy ve správním spisu. Ze shora uvedených důvodů ani tento okruh žalobního tvrzení nemohl soud uznat důvodným. Obdobné lze konstatovat i k žalobcem předkládaným pokutovým blokům série HG/2014 č. G149890 a série GF/2013 č. F0832677. Ani jeden z nich se žalobce netýkal, žalobce je předložil takříkajíc ilustrativně, ovšem bez jakékoliv konkretizace a vztahu k jeho věci.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. srpna 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková